

Jag instämmer med föregående talare och hälsar er, och den fina Musikkåren välkomna till Valborgsmässoafton 2013 här på Falkängen.

Ni behöver inte vara oroliga, jag tänker inte bli långrandig, inte lägga mig i vare sig politik eller ekonomi, min tanke är bara att filosofera lite över livet i största allmänhet, det gäller ju faktiskt oss alla. Det blir lite personligt här och där, men jag hoppas att det inte gör något.

Jag är uppvuxen i ett, på den tiden, mycket idylliskt Lerum; badsjön fanns på gångavstånd, man gick längs en varm grusväg förbi små sommarstugor med krusbärsbuskar i trädgårdarna, vi hade blåbärsskog runt knuten, det var en härlig uppväxttid, trygg och varm, storstadslivet har egentligen aldrig varit ett alternativ att stanna kvar i, det har mera varit en hållplats. För tolv år sedan kom Jonas och jag från hit till Hällekis från Göteborg, och här har vi stannat till. Första sommaren var en period då man från att inte veta någonting om något eller någon, sakta lärde sig känna igen en och annan, en av dom första var den fina, rakryggade gamla damen Märta Öst, vi bodde då grannar. Märta, och många andra, tog mig till sig utan tvekan, det kändes fint. Bland besökarna i Kaffestugan fanns förstås ett tydligt avvaktande i förhållningssättet till den där nya, okända madammen bakom disken...hon är visst från Göteborg dessutom, ojoj, hur ska det här gå?!? Det är klart att det kändes osäkert också för mig, vad tycker folk?, vad ska jag ha i sortimentet?, vad får det kosta?, men det där har väl ordnat sig någorlunda (det är svårt att göra alla nöjda...), det viktigaste var förstås att få gästerna att känna sig bekväma och trivas, försöka bjuda på sig själv, pussla ihop ekonomin och jobba på, och på den vägen är det.

Osäkerhet inför andra människor känner vi väl alla då och då, jag tror att det många gånger egentligen kan bero på att vi är så upptagna med att oro oss för hur vi tror att vi själva uppfattas, man är rädd för att göra en slät figur, men kanske kan vi hjälpa varandra förbi det genom försöka glömma bort sig själv en stund, att vara uppmärksam och lyssna, inte bara höra på och titta på fasaden, utan att faktiskt lyssna. Själva har känt mig mer och mer trygg genom alla dom som genom åren gång på gång kommit för att fika och byta några ord i all enkelhet. Jag känner mig också så stolt över att fått ta emot många förtroenden genom att ha fått ta del av både glädje och stor sorg, och jag vill nu passa på att buga djupt för alla er som genom åren stöttat och delat med er av er själva och era tankar, utan er hade det aldrig gått vägen! Jag hoppas ni fått något gott tillbaka. Jag vill också ge en eloge till Jonas, mitt härliga gäng som jobbar här, min familj, och många andra för stöttning, mycket humor och engagemang. Personalen här är till och med så engagerade att drömmar om jobbet tar plats, ett exempel är när en av tjejerna drömde att hon vaknade och inte kunde röra sig ur fläcken, inte ens vifta på tårna, och det berodde på att det låg knökfullt med ostfrallor tätt tätt runt hela henne, det var en hemsk upplevelse! En annan drömde att hon klippte sönder några av våra duschdraperier (oklart varför, och det är väl typiskt drömmar?..) och hon var då mäkta orolig över hur jag skulle reagera på den här vandalismen!

Vi människor är alla olika men ändå på sätt och vis lika med våra drömmar och önsknings, ganska lika även i vår vardag med jobb och andra sysslor, i småsamhällen likaväl som i stora städer där några kvarter är som en liten by, där samma människor rör sig varje dag.

För många år sedan hade jag ett litet kafé i västra Göteborg, i stadsdelen Kungsladugård. Där som här fanns de lokala förmågorna, Sille-Gunnar, Walter med Pipan och Skrot-Erik. Sille-Gunnar var en genomsnäll farbror, mild och ödmjuk trots livets törnar, Skrot-Erik däremot kunde vara ganska barsk och kärv vilket illustreras av denna alldeles sanna lilla historia:

Kaféet har jag vid det här laget sålt, det har gått några år, men i den lokala tobaksaffären hamnar jag i kön bakom Skrot-Erik som står där och trampar, en rund liten gubbe med jättetjocka linser i glasögonbågarna. Han står där och muttrar med ryggen emot mig, så jag säger "Hej på dig Skrot-Erik!" varvid han vänder sig om, blänger surt på mig och säger: "Fan va' gammal du har blivit!" Han vänder sig med en gång tillbaka, och där står jag som ett fån och vet inte om jag ska skratta eller gråta. Jag såg honom sedan aldrig igen. De här gubbarna var nog väldigt ensamma egentligen, lite udda figurer i samhället. En annan människa som jag förstått också var ensam var Tofast, vars rätta namn jag inte känner till. Jag tror inte jag bytt mer en ett Hej med honom, men vi började häromåret vinka till varandra varenda dag när han satt och väntade på att Coop skulle öppna och jag åkte förbi på väg hit till Falkängen. Det blev en liten ritual som man såg fram emot, vink-vink, och när han inte var där undrade man förstås... Tofast har fastnat i tankarna bara på grund av den här enkla gester trots att vi aldrig kände varann, det känns bra, jag tror att också han tyckte om vårt vinkande.

Det är väl inte alltid så lätt att vara människa, så om en sådan liten sak kan göra skillnad för någon annan och för en själv, tycker jag vi ska strössa med små vänliga gester, försöka se på oss själva och varandra med värme och humor, och dessutom vara uppriktiga. Jag känner varmt för Hälleki och dess invånare, försöker heja när jag är ute och promenerar, även om jag möter någon jag inte känner igen, jag tror det hjälper till att skapa känslan av trygghet - och tänk om det till och med hjälper till att skapa tryggheten i sig? Vår fina lilla Coop med det goa gänget är i det här sammanhanget ett mycket viktigt socialt nav i Hälleki, där är det gott och tryggt och glada miner! Och där är man sannerligen inte anonym!... Om inte Coop fanns tror jag en del skulle tillbringa många dagar med att kanske inte träffa en enda annan människa att byta några ord med. Då kan den ofrivilliga ensamheten bli stor, och mycket tung.

Söndagen den tredje februari, tidigt på morgonen, i vargtimmen, lämnade en god vän till mig livet efter ett snabbt sjukdomsförlopp. Jag hade förmånen att för drygt 20 år sedan bli en del av en vänskapskrets i Göteborg där det fanns, och fortfarande i allra högsta grad finns, ett stor mått av heder, rättframhet, omtanke och omsorg, och det här gänget ställer upp när det gäller. Vi var samlade hos Mette på sjukhuset på lördag kväll tillsammans med hennes familj, det kändes trots omständigheterna fint att hon fick känna att vi var där hos henne. Mette och jag hade ett ganska långt telefonsamtal

ett par veckor innan, jag är oerhört tacksam för att vi fick det samtalet, för på lördagskvällen var det svårare att nå henne. Precis när vi skulle avsluta telefonsamtalet säger Mette: "Du Mia, det kanske låter som en klyscha, men ta vara på livet, ta vara på dagarna!" Och jag svarar henne att det är ingen klyscha, det är precis så man måste försöka tänka och handla, även om det många gånger kan vara svårt. Mette blev 53 år.

Jag känner starkt att alla vi som befinner oss här på Falkängen av olika anledningar, vi har en skyldighet att respektera och förmedla allt det vackra och fina som finns här; Falkängens drygt hundraåriga historia, samhället, det vackra Kinnekulle och dess invånare. Man kan säga att vi har det här till låns en tid, så småningom kommer andra att vara och verka här efter oss. Vi ska vara rädda om den här fantastiska platsen, och försöka berätta historien om Kinnekulle och Falkängen, och förmedla stämningen till våra besökare, ge dom något att ta med sig hem och berätta för andra om. I ett mail i våras från en gäst stod det följande: "Vi är just hemkomna från Lanzarote, det var ju fint, men det går ju inte upp mot Falkängen, får vi bo hos er i sommar igen?" Jag kände hur leendet spred sig, sådana kommentarer från våra gäster (som inte inträffar så väldigt sällan faktiskt!) gör att det blir varmt om hjärtat!

Om man har förmånen att bo i närheten av kaprifol, sherzmin, hägg och syrén kan man få njuta av högsommarens tunga, söta blomdofter en varm kväll när luften nästan står still, men så plötsligt en morgon är det en viss skärpa i luften; den flammande vackra, doftande hösten är på väg, naturen lägger sig till ro. En dag lite längre fram är himlen fylld av ljust, blågrå moln, det sticker till i näsan av en speciell doft, man vilar på spaden och tänker; nu kommer snart snön. Efter jul och nyår följer sedan en lång väntan, men till slut är den äntligen här; den första dagen på året som våren killar oss i näsan! Varje utandning känns som ett slöseri, för man vill fylla hela näsan och hela kroppen med vårens ljuvliga doft som innehåller så mycket glädje och förväntan!, vi vänder ansiktet mot solen precis som en blomma, och blundar, och när koltrasten som ensam fågel i det sista släpande kvällsljuset en stilla kväll sjunger sina vackra melodier för oss från en grantopp, då är det, åtminstone för mig, helt - enkelt - magiskt.....

Och nu ska ni alla vara med på ett FYRFALDIGT LEVE FÖR VÅREN, DEN LEVE!
HURRA! HURRA! HURRA! HURRA

(Tyvärr hann jag inte med denna sista rad, den försvann i musiken:
Tack för att ni lyssnade, nu lämnar jag över ord och ton till Hällekis Musikkår!)